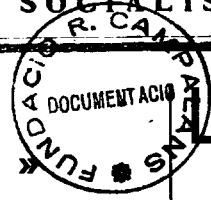

Llegiu en les pàgines
centrals les Resolucions
del M. S. de C.

Endavant

BUTLLETI INTERIOR DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EDITORIAL

« La guerra és acabada a Europa... »

La guerra continua a la Península Ibèrica !

El mon es dona vergonya d'invitar-nos a participar en la seva joia. Els altaveus de totes les contrades escampen el comunicat oficial de les Nacions Unides: « La guerra és acabada a Europa ». A Catalunya i a Espanya ha estat la veu oficial del falangisme — aliat d'Alemanya i d'Itàlia — la que ha escarnit la veu de la victòria democràtica a les orelles d'un poble ple d'angoixa, acostumat durant la guerra a escoltar la veu de la T.S.F. de les Nacions Unides com les senyals de l'esperança.

La memòria, però, no es prou curta ni l'evidència gens imprecisa, per a mantenir sospès en l'aire la presència d'una greu situació que resta a aclarir en la Península Ibèrica. Tot el cinisme de Franco no és prou per a desvirtuar la seva condició de component del mon feixista, que hom ve d'anunciar-ne oficialment la desfeta.

Nosaltres ens associem a la felicitat d'un continent que s'ha desllinat d'un mal somni historic. No hem tractat mai el feixisme, ni el volum de la seva agressió, com el fenomen d'un poble determinat, ni d'una raça específica. Per a nosaltres era una expressió reaccionària internacional que afectava les bases mateixes de les grans conquestes liberals de l'home, que fan de bastida a la seva civilització. Que aquesta reacció internacional s'hagi manifestat en cada país amb l'exaltació de les seves característiques nacionals i a través dels seus problemes, no ens hi hem deixat confondre. Es per això que, dintre de casa nostra o a l'exili, arreu on ens hem trobat l'hem combatut. No hem dissociat mai la nostra guerra de la guerra que més tard han menat les Nacions Unides a través del mon. Per això aquesta victòria d'ara la sentim com una victòria nostra.

Si a la Península Ibèrica no s'ens ajuda a reintegrar-hi la llibertat, a abatre una de les modalitats feixistes més reaccionària i més estúpida, li serà difícil al mon democràtic de sentir la plenitud de la seva joia. Cada país podrà cercar la seva tranquil·litat desconeixent nos i, fins i tot, arribar a sentir desagradable la presència d'un problema que fa d'acusació vivent del seu egoisme. No serem nosaltres els que retardarem la nostra acció contra el franquisme per a lamentar-nos. El nostre combat és de sempre i, ajudats o no, la nostra guerra continuarà a la Península Ibèrica fins al resabliment d'un règim de llibertat.

En un cos continental, quan una partida d'ell sofreix una afecció tot el cos s'en ressent. Es aquest orco el que obligarà a tenir-lo en compte. No t'nim la costum de fer demagogia. Tenim necessitat de l'assistència del mon democràtic per a vencer, ja sigui en tant que els seus dirigents no ajudin la estabilització de Franco o en tant

que ens ajudin a nosaltres contra ell. I aquestes adhesions la buscarem, donant amb permanència, i en despit de totes les dificultats, l'espectacle peninsular de les flames d'un combat per la llibertat, que ara pot semblar sense esperança. La guerra, petita o gran, no s'haurà acabat a la Península Ibèrica mentre el franquisme tingui el poder. Que afluixi o no els ulls per a no veure-ho, la projecció de les seves clarors il·luminaran els horitzons internacionals a l'hora dels crepuscles, del descans dels seus combats, per bé que ara resten confos davant l'esclat de les llums d'albada de la joia egoista de la victòria.

Tard o d'hora, la percepció de les masses populars de tots els països necessitarà d'aquesta lluminària per a prosseguir la construcció d'un mon millor.

La Reunio del Consell de Coordinacio del M. S. de C. a Toulouse

El dia 22 del propassat mes d'abril tingué lloc a Toulouse la Reunio del Consell de Coordinacio del Moviment Socialista de Catalunya.

Ultra els membres del Consell de Coordinacio en la seva totalitat, assistiren a aquesta reunio representacions de les delegacions del M. S. de C. d'arreu de França.

En tot moment l'interès més viu caracteritzà les discussions i, així mateix, les decisions preses en el curs de la reunio.

El progrés del Moviment Socialista de Catalunya, posat de manifest amb la formació de Delegacions a tots els departaments, i l'èxit obtingut pel nostre setmanari « Endavant », ompliren d'entusiasme els homes del Socialisme Català.

Entre altres, fou presa la decisió d'organitzar per als dies 8 i 9 de Setembre, una gran conferència del Moviment Socialista de Catalunya, la qual, creiem, tindrà una trascendència historica, no solament pel nostre Moviment, sino per a la política general de la Península.

En aquest numero publicuem les resolucions polítiques adoptades a la reunio.

L' hora de pagar

La mort d'Hitler a la vetlla de l'esfondrament total d'Alemanya ha quedat embocallada d'un polsim de misteri. Adhuc en la mort del seu fuh- rer, el nazisme ha volgut mantenir la ficció d'una mitologia heroica per a fer possible un dia el seu redreçament.

Es inútil. Hitler no ha mort com un heroi i no es en aquesta condició que passarà a la Historia. Els seus crims innombrables ho fan impossible. El record de milers i milers d'homes de totes les races i de totes les condicions, torturats i assassinats en els camps de concentració i les runes fumejants de tots els camps d'Europa, li faran entrar per la porta per on entren a la Historia els delinqüents de dret comú.

Si la seva mort no ha assolit la forma justiciera que ha sofert el seu complice Mussolini, això no minvarà en res la importància dels seus crims.

En despit de les advertències fetes pels caps dels països aliats prohibint als « neutres » de donar asil als caps nazis i col·laboracionistes, Laval, l'home de confiança d'Hitler i amic personal de Franco, ha cercat refugi a casa d'aquest.

Els traïdors i els delinqüents vulgars creuen a vegades, en la virtut de certs principis d'hospitalitat i companyonia. Generalment quan es veuen perseguits pel clam de la justícia popular. Però Laval s'ha equivocat Car Franco, com tots els éssers que adoleixen de la mateixa baixesa moral, està disposat a traïr els seus amics, de la mateixa manera que va vendre i traïr el seu propi poble i de la mateixa manera que traïria el seu propi pare, si la seva ambició o la por li ho aconsellesin.

La justícia immanent però, fa via i, un dia, molt aviat, Laval i Franco respondran detots els crims que han comès davant de llurs pobles respectius i els seus noms seran recordats com a sicaris a les ordres d'Hitler i Mussolini.

Mussolini. Passavi de Matteotti i de milers d'obriers i d'homes liberals d'Itàlia, l'home venal que ha portat a la ruïna el seu poble en les aventures imperialistes més folles, ensangonant pobles que mai havien sentit la més lleu espurna d'ogressivitat contra ningú, ha estat ajusticiat.

Ell que havia menat a la mort centenars de milers d'éssers amb la fredor d'un botxi professional, ha tremolat i plorat davant la mort. Però la justícia popular ha estat ràpida i implacable, com ho serà, a no trigar, l'acte de justícia que farà el poble ibèric damunt del cretí Franco, fillol de Mussolini i assassi del nostre poble.

HAN PASSAT els anys pero els nostres esperits, per sort nostra, han evolucionat en sentit progressiu. Vulgui el destí que el de tots els espanyols hagi sofert la mateixa evolució, puix que d'aquesta evolució pot sortir-ne la solució del problema que, d'una manera particular, tenen de resoldre — malgrat els estatuts — Catalunya, Euzkadi i altres regions de la Península. Es a dir, el nostre desig fora que s'haguessin reformat dintre d'aquest sentit progressiu.

Diu Josep Enric Rodó: « Reformar-se és viure », però encara diu més: « La tendència a modificar-se i a renovar-se és natural de l'ànima que positivament viu. »

« Com més emancipat i fort és un esperit, com més amo i senyor és de si mateix, més capacitat es troba per adoptar, per la seva lliure iniciativa, la direcció de les seves idees i dels seus actes. »

« I com més valenta i fervorosa és la vida, més interès l'anhel de renovar-la i ampliar-la. Sols en la regressió i en l'empobriment vital comença la desconfiança i la por a trencar l'autoritat del costum. Qui en la seva existència no se sent estimulat a avançar, la manca d'aquest estimulat el fa retrocedir. »

D'aquestes idees tan senzillament exposades podem treure justes conseqüències. Essent la nostra gran pàtria el Món i la nostra gran família la Humanitat, hem de considerar que en algun punt ha de començar la línia que la dibuixi i precisi i la condició que la qualifiqui. I just és que nosaltres catalans, el situem a Catalunya on ens hem format materialment i moralment i on tenim la tomba dels nostres. Aquest sentiment de catalanitat s'ha manifestat d'una forma progressiva, molt especialment en la classe treballadora que amb plena consciència i responsabilitat dels seus actes, s'ha plantejat la necessitat de resoldre el problema. Problema latent i potser mal comprès, que certs elements han tingut gran interès a desvirtuar o a enverinar en la major part dels cassos per a fer avortar moviments de reivindicació de la classe treballadora.

Problema que, en bè de Catalunya i de la classe treballadora, es resoldria si en els altres pobles de la Península hi hagués un xic més de comprensió i fossin menys intransigents les posicions, filles la major part dels cassos de criteris tancats a tota concessió i renovació, i en altres cassos a tossuderia de tipus personal.

Si tenim en compte que el problema bàsic de Catalunya és el del seu reconeixement com a Nacionalitat, convindrem en la necessitat de plantejar-lo d'una

manera decidida i oberta a totes les discussions necessàries

La realitat històrica, ètnica i econòmica del nostre poble, precisa de la creació d'una estructura peninsular que l'alliberi d'una hegemonia centralista, absurda, incomprensiva i moltes vegades despotica, per a arribar a la definitiva implantació d'una República Federal, que interpreti amb justesa els desigs d'un poble, que es renova, treballa i es capacita, perquè sap el que vol i perquè considera, que fraternalment ha de col·laborar amb els altres pobles germans de sentiments i en què tots puguin sentir-se compresos i satisfets i puguin formar la família Federal Ibèrica.

A. TOMAS

Agrupament de Metges Catalans Pro-Renovació de la Medicina

Aquest Agrupament ha celebrat, a la ciutat de Tolosa del Llenguadoc la seva segona reunió plenària, els dies 21 i 22 del mes d'Abril, a la sala del Centre d'estudis « Toulouse-Barcelona ». S'han discutit tres ponències, sobre « Medicina familiar », « Medicina social » i « Ensenyament de la Medicina ». Han estat presents bon nombre de socis, tots ells metges catalans exiliats a França; uns quants metges d'altres contrades de la Península, i tres metges bascs delegats pel Govern d'Euzkadi.

Les conclusions aprovades han estat tramessas al President Irla i, en el seu dia, ho seran al Govern de Catalunya, per a que siguin tingudes en compte a l'encarregar-se novament aquest de la sanitat al nostre país

Ha estat constituït definitivament l'Agrupament, essent elegits, President, el Doctor Bellido; vocals, els doctors Mestre Puig, Torrubia, i Josep Martí-Feced, i Secretari el Doctor Viladrich. I s'acorda un vot de gràcies al Doctor Francesc Tosquettes, Secretari del Comitè d'Organització, pels seus treballs durant la constitució del grup i la redacció de la ponència de Medicina Social

El domicili social interí segueix essent a Tolosa, 6, rue de la Trinité.

Les conclusions de les tres ponències, inspirades en els XV punts aprovats a la reunió de Montpeller, seran publicades a la premsa catalana a l'exili.

QUAN totes les organitzacions polítiques i sindicals ja s'han organitzat, els pagesos catalans constatem que en el nostre medi no s'ha fet res. per a ajuntar les nostres veus en un sol crit, fent-lo esdevenir una força organitzada capaç d'atravesar els Pireneus i de fer-se sentir en la nostra terra catalana: veu que hauria d'ésser el resso d'aquella que retentia arreu del nostre estimat sol abans i durant la guerra de classes que devastà les terres espanyoles.

Tenim un gran defecte els « petits », els que som encara pols per no haver intentat fer-nos « terros », enlairant-nos així del nivell de la terra. Excés potser de modestia, manca tal volta d'esperit o de coratge d'opinio. Aquesta malaltia ens fa portar una gran part de responsabilitat de la que tenen els « grans »; dels que amb el seu esforç i amb les nostres veus s'han fet « terros » pujant un xic sobre la pols de la terra, podent fer sentir la seva veu responsable als pagesos catalans a l'exili. Per apatia o bé per ganduleria no ho han fet; jo no crec que hi hagi altres interessos barrejats. El que cal pensar és que tot és pols en el camp pagès. Els pocs terrossos que tenia, han esdevingut engrunes en la serena de l'exili, com un troç de calç s'esberla en la serena dels dies.

Es que tenim de quedar boca badats sota la figuera, esperant que ens caigui la figa que ens vulguin enviar els àngels del destí? No; tenim de pujar a la figuera i collir les figues

Agafem els nostres estris de treball i posem-nos a treballar amb el coratge que caracteritza als catalans, capaços de llaurar roques i extreure'n d'elles un suc perfumat de farigola i romaní.

A manca de dirigents, cal dirigir-nos nosaltres mateixos. Pensem que un home en val un altre. Ningú es indispensable a la reraguarda; tothom ho és en el front de combat que hem de menar junt amb els nostres companys obrers; amb els que ahir eren ciutadans. Terra i fens han segellat mantes vegades les nostres mans; el contacte de la terra ens ha agermanat més. Avui ja nosom per a aquests obrers el pallasso de teatre, el pagès d'esclot, barretina i cistell d'ous que, amb les seves pagesades, omplia de rialles els antres d'esbarjo de la vila. Aprofitem aquest estat d'ànim per a marxar al lloc de combat que ens correspon i que tenim el deure d'honorar. Centralitzem la força del braç, del camp i de la vila en un sol puny i amb ell decapitem e i esfondrem un dels últims reductes feixistes europeus representats a Espanya per Franco, falange i la religio, expressio de la « divina trinitat »: feudalisme, militarisme i clericalia, que tants màrtirs de l'ideal de renovació han fomentat.

Plantem doncs, els rabassaires, en l'aspre roquer de la lluita germana, la nostra farigola omplenada de parfum; fem-la capaç de les més atrevides iniciatives i de la més potent energia.

Ajuntem-nos tots els pagesos catalans arreu de França en un sol crit.

Organitzem grups de rabassaires allà on ens trobem per a celebrar el nostre CONGRÉS RABASSAIRE.

Aleshores, la pols del camp convertida en boires de polsera marxarà amb tanta força com les que arrossega el Mistral.

A. OLIVE

Qüestions i Polemica

Respostes d'Adolf BUESO

1. La interpretació socialista del Catalanisme

EL Socialisme no havia tingut mai una força a Catalunya perquè, de sempre, havia estat un Partit d'importació que depenia exclusivament del « centro ». El Socialisme espanyol dirigit des de Madrid, patia de tots els mals absorcionistes de l'absurda política centralista. El Socialisme era Nacional. El P.S.O.E. era un Partit nacional i mai en la seva premsa ni en la seva propaganda s'havia enfocat seriosament el problema de les autonomies regionals. Jo crec que els dirigents del Socialisme espanyol mai els havia passat per la imaginació la idea de què el Socialisme pogués tenir res a veure amb el problema de les nacionalitats ibèriques, i no perquè el marxisme defugís aquest tema sino per la idiosincràcia especial de tots els polítics clàssics espanyols que no podien concebir altre política que la que va del centre a la perifèria i no de la perifèria al centre. Amb aquesta tàctica, durant molts anys, el Socialisme portà a Catalunya una vida migrada, raquítica. Tota la propaganda de les agrupacions socialistes, tan oral com escrita, es feia en la llengua de Cervantes, encara que els militants d'aquestes agrupacions fossin catalans.

Fabra Rivas i Andreu Nin, van intentar donar-li una injecció d'internacionalisme — com a conseqüència natural, de catalanitat — però llurs esforços varen ésser inútils i ben aviat el primer tornà a França i l'altre va portar les seves inquietuds cap al sindicalisme.

Més tard, varen incorporar-se al Socialisme de casa nostra un estol d'intel·lectuals dirigits per Campalans, els quals varen veure clar el problema i varen posar-se de bona fe a la feina de catalanitzar el Socialisme a Catalunya. Però aquest intent va fracassar, en primer lloc, per l'oposició absoluta dels dirigents socialistes de la capital d'Espanya i, després, perquè, massa intel·lectualistes, no varen arribar a interessar a les masses obreres.

La mort prematura de Campalans fou un cop de gràcia per a la tendència catalanista del Socialisme a Catalunya. La seva mort portà dintre els rengles de la U.S. de C. una desorientació que permeté a un nou vingut d'entregar-la, lligada de peus i de mans, en una fusió que la des-

2. La unitat sindical C.N.T.-U.G.T.

Jo he tingut, no sé si la sort o la desgràcia, de correr, com a refugiat de tercera tota l'escala de la nostra odisea des de que vàrem passar la frontera. Els camps de concentració, Colliuore, les companyies de treball, la deportació forçada a la Organització Toti, i finalment els treballs per força als « chantiers » de montanya on no hi volia treballar ningú. Així doncs he corregut la França de punta a punta, sempre amb contacte amb els treballadors espanyols, i mai he pogut trobar-ne ni un tan sols que s'hagi manifestat oposat a la unió de tots els treballadors en una sola central sindical.

Cal sentir com argumenten els treballadors que treballen quan es tracta d'aquest problema. Els seus arguments són clars i senzills, sense complicacions abstractes ni elocubracions metafísiques. El poeta, el pintor, el mestre, l'oficinista, el metallúrgic, el tipògraf, el pagès, etc., afronten sempre la qüestió des d'un punt de vista pràctic i positiu, a l'abast de tots els cervells. L'un diu: Cal acabar amb la divisió. Figureu-vos que en un població qualsevol hi han dos sindicats de la construcció. Un d'ells estudia unes bases de treball que vol presentar a la patronal. L'altre sindicat, perquè no ha tingut la idea o no la considera oportuna, s'hi oposa, al·legant arguments més o menys ficticis; el primer,

dibuixava completament, en tant que tendència socialista del catalanisme, fet reconegut com a mancat per tots els seus militants més coneguts. Si algú dubta d'aquesta afirmació, li aconsellem es fixi en els noms dels components del Partit Socialista Català de Mèxic i, en els d'alguns articulistes d'Endavant.

En aquest ordre de coses, volem esmentar el Partit Obrer d'Unificació Marxista, — un altre partit socialista nascut a Catalunya el qual, si bé en algua període de la seva actuació tingué en compte els problemes nacionalitaris, el subestimà, en general, al considerar-se, en cert sentit, un partit peninsular. A cada un dels seus congressos el laborava una resolució política sobre el problema català, però, amb això, ja es donava per satisfet.

(Segueix pàgina 7)

aguantant i presentant les bases. L'altre, no en vol saber res La Patronal que veu la divisió, rebutja les millores. El Sindicat que les ha presentades declara la vaga: l'altre, com que no ha demanat res, no vol secundar-la. D'ací ve la lluita entre els treballadors, el fracàs del moviment i l'alegria dels burgesos.

Un altre argumenta; La modalitat moderna del Sindicalisme són les Federacions d'Indústria. Amb dues Centrals Sindicals hi han, forçosament, dues Federacions de cada Indústria. El Comitè Central d'una Indústria determinada de la U.G.T. resideix a Madrid; El Comitè Central de Federació de la mateixa indústria de la C.N.T. serà a Barcelona. És innegable que els problemes es veuen diferents d'aquí de diferents latituds geogràfiques i de tendència, afegint-s'hi la natural rivalitat. Un conflicte d'envergadura que prengui proporcions nacionals, no podrà mai ésser portat amb èxit amb dues Federacions d'Indústria diferents.

Un tercer afirma: La unió és la força. L'exemple ens el dona l'enemic comú. Quantes organitzacions patronals dividides tenim al davant nostre?

Un que enfoca el problema més lluny diu; És parla molt de que els treballadors han d'intervenir en la futura economia del país. L'economia d'una nació no pot ésser endegada amb tendències ni plans oposats. Si anem dividits als organismes econòmics, no podrem fer res més que feina negativa, per la tendència ben humana de voler fer prevaler cada qual les seves concepcions. L'estira i afluixa d'una Central a l'altre seria el conte de mai acabar. Amb una sola Central Sindical s'arribaria, en cas precís, a la llei de les majories; solució impossible amb la divisió.

Podrien omplir-se moltes columnes repetint només els arguments senzills, però incontrovertibles dels treballadors de base en pro de la Central Sindical Unica.

Ningu no pot negar que aquest és l'anhel suprem dels treballadors.

I si això és un fet innegable, per què els caps dirigits dels organismes obrers no enfocuen el problema des del punt de vista positiu com ho fan els obrers? Per què la nostra premsa no ataca de cara el problema, en lloc de parlar d'unitat d'una manera abstracta i sense atrevir-se a parlar de fusió?

Els Comitès d'Enllaç estan molt bé per les agrupacions a França, però pel retorn a casa crec que és ja urgent plantejar per tot arreu la necessitat de la sola Central Sindical.

I pitjor per aquells que no ho vulguin entendre.

En l'hora històrica que vivim, el M proposa a tots els catalans les

Resolució sobre política general

1. A mesura que s'acosta la fi de la guerra a Europa, la inquietud guanya les masses peninsulars i les exiliades. La il·lusió que l'alliberació de França portaria automàticament l'alliberació dels països ibèrics va ésser defraudada i avui, a l'hora que es donen les darreres esbranzides per a acabar la guerra a Europa, és més aviat una por de que siguin oblidades deliberadament les reivindicacions republicanes a Catalunya i a Espanya la que trasbalsa les masses.

No se sap amb exactitud si en les diverses conferències de les tres grans potències unides s'han pres resolucions definitives respecte a la solució a donar al « problema espanyol ». I si aquestes resolucions tenen l'acord coincident de totes tres. Tampoc podem preveure com serà presentada, i la importància que prendrà la nostra qüestió a la conferència de les Nacions Unides a San Francisco. Fins ara l'actitud que mantenen cada una de les grans potències en les seves relacions amb el govern franquista o amb la manera de jutjar-lo, donen a entendre que el problema d'interessos particulars, en relació amb la influència a obtenir en la plataforma ibèrica, juga en preferència a una apreciació de conjunt.

2. L'especulació d'Hitler sobre les diferències de criteri entre les tres grans potències, en la solució a donar als problemes alemanys i centro-europeus, i en les quals dissensions hi especulava la seva salvació, no l'hi han donat resultat almenys abans de la desfeta militar. La situació militar en presència i la importància geogràfica-econòmica d'Alemanya, obligaven les tres grans potències dirigents de la guerra a sacrificar, de moment, les seves contradiccions principals per a coincidir en l'aixafament del règim i la puixança militar alemana.

El cas Franco és diferent. Queda separat, geogràficament, de la zona de contacte immediat de les tres grans potències i el problema que representa no és determinant per a la vida del continent ni pel curs dels esdeveniments, com en el cas d'Alemanya. Això pot fer menys necessari el sacrifici dels interessos particulars de cada gran potència i, per tant, no imprescindible ni preremptori un criteri de conjunt en quan a la solució a donar al « problema espanyol ».

3. És possible que aquesta solució sigui diferida un cop acabada la guerra a Europa i quan els interessos de les grans potències,

Si efectivament volem treure France i procurar el retorn de milers de presos i exiliats a les seves llars, cal que superem d'una vegada les lluites personalistes i els interessos de tendència.

en presència aleshores sobre els complexos problemes de la reorganització europea, cerquin eventualment per a cada un un element d'acord o de conciliació. Hi ha una gran diferència en que el cas espanyol sigui discutit durant el curs de la guerra. Aquesta diferència afecta profundament la manera d'enfocar-lo actualment per part de les organitzacions republicanes ibèriques. Si els països bel·ligerants haguessin estat forçats de resoldre el problema espanyol en el curs de la seva lluita contra els països de l'Eix, la importància de la classe de règim a propugnar-hi hauria estat una cosa primordial, per tal com haurien buscat a través d'ell combatre el franquisme com a un aliat d'Alemanya. Acabada la guerra a Europa, el problema es planteja diferentment. La Península Ibèrica deixarà d'ésser apreciada com un enemic estratègic, indispensable a abatere, i la seva transcendència radicarà exclusivament en llur condició de país, en tant que zona d'influència propícia. El problema de règim quedarà a segon terme, considerat no des d'un punt de vista ideològic sino en tant que afavoreix i garanteixi una determinada influència. És per això que, per damunt de totes les identificacions « democràtiques », la situació dels republicans pot nemés guanyar importància en tant que s'associïn als interessos d'una gran potència, interessada a guanyar dintre la seva zona d'influència la nostra posició geogràfica econòmica peninsular.

4. En la seva forma actual, ni la representació Franco ni la ideologia falangista podran salvar-se, sigui quin sigui el criteri internacional que s'adopti. Però, podria ésser acceptada una metamorfosi de forma que, tot mantenint el privilegi de les classes reaccionàries, donés a l'exterior una aparença de canvi institucional, que permetés als dirigents d'una gran potència interessada a plaçar la seva influència a la Península a través de les concessions que, per a salvar-se, li otorgui la reacció espanyola — de tenir prous arguments per a justificar la seva política davant el fervor democràtic de la seva opinió. És en aquest sentit, que les organitzacions republicanes han d'estar més vigilants.

5. Totes aquestes consideracions ens porten a veure el moment polític d'una manera sensiblement diferent de com s'ha vingut fent fins ara. Sense un ajut exterior, el nostre combat contra el franquisme resta minimitzat i desencoratjades les masses republicanes, que veurien concretar-se en una injustícia la sort del règim. Nosaltres creiem que estem en el preludi de moments decisius per a la vida del nostre poble i que no ens cal perdre el temps en una polèmica insoluble entorn del problema de la unitat, si aquesta no pot prendre un significat de veritable representació de país més que de tendència ideològica.

Des del 1931 que sofíem un error de base d'amagar-nos a nosaltres mateixos i d'escamotejar a l'opinió republicana, que per la condició geogràfica-econòmica del nostre país, la

vida d'un règim republicà, pot sentir-se més o menys aixopluc, segons la política exterior que es segueixi i la serietat que posin les forces polítiques en sostenir, per damunt de les lluites interiors, els compromisos que hagin contractat les institucions, quan es tracta de compromisos nacionals d'ordre exterior. I ara en paguem una mica les conseqüències: Els partits i organitzacions de la República els manca « crèdit » internacional. Som sospitosos d'una política exterior voluble. És entorn de la capacitat que ens fem reconèixer de poder garantir, dintre el règim republicà, la política exterior que escollim, que avui obtindrem bel·ligerància.

6. És davant d'aquesta impressió, que la unitat que s'ha propugnat fins ara — d'entesa d'organitzacions obre coincidències de política interior — encara que es realitzés la sentim intrascendent: tothom té consciència que pel seu sol esforç tampoc podria canviar radicalment l'estat de coses. I és que el problema de la unitat s'ha de presentar d'una manera que rendeixi el màxim de volum representatiu, des del punt de vista d'exponent de país, per tal com la solució de règim a Espanya ha esdevingut un problema sotmès a la resolució exterior. Un pacte immediat entre el tres reagrupaments existents, representatius del conjunt de característiques econòmiques i ètiques, i que en la seva totalitat engloba la més forta de les forces polítiques i sindicals peninsulars: « Junta Espanyola de Liberación », « Solidaritat Catalana » i « Bloc Nacional Basc », no pot negar ningú que representa realment la realitat republicana i que pot garantir i tenir més valor representatiu que el simple pacte directe i fàcilment vulnerable de les organitzacions, per a responsabilitzar-se dels compromisos d'ordre exterior que puguin contraure.

No creiem que cap força partidària de la República s'hagi d'excloure de cap de les conglomèrats. Tampoc creiem, però, que s'hagi d'esperar la decisió d'un partit per a produir un Pacte Peninsular, si els tres conglomerats que hem assenyalat s'hi avenen. Cauríem l'error de fer el joc d'aquest partit, que ha entès prou bé que el nostre problema és d'ordre internacional, i que com que no pot sacrificar els interessos de la potència que representa en el si del nostre problema, no podria acceptar mai la resolució de conjunt, en matèria exterior, que totes les forces democràtiques de casa nostra poguessin acordar. L'entesa amb ell és d'esperar que es farà més tard, sigui per esperit de conservació en l'ordre interior, sigui perquè la posició presa per la totalitat de les forces republicanes s'avinqui, també, als interessos internacionals de la gran potència, de la qual aquest partit n'és l'exponent.

Per altra part, l'excusa que donen els blocs nacionalitaris de Catalunya i d'Euzkadi de no acceptar una solució de país peninsular,

(Segueix pàgina 7)

Acords del Cons
en la reunió del dia

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

següents resolucions polítiques :

Resolucio sobre política catalana

1. L'ombra de la mateixa preocupació plana igualment damunt Catalunya que en els altres pobles de la Península. La divisió de les forces que advoquen per la República hi és més accentuada que en els altres llocs, degut a les diferències d'apreciació que s'han evidenciat sobre la manera de resoldre el problema nacionalitari, dintre o fora de les limitacions de la legalitat republicana. A través d'aquestes dissensions de caràcter polític s'hi amaguen, però, sovint lluites personalistes i de tendència, degut a que la política catalana no està centrada entorn d'un partit de veritable disciplina ideològica.

La divisió entre legalistes i anti-legalistes, en relació a l'acceptació de l'Estatut i la Constitució, ha produït a Catalunya i en els medis catalans exiliats a França, a Londres i a Amèrica, una sèrie d'interpretacions diferents, sobre les formes orgàniques d'unitat d'acció de les forces catalanes. Trobar un comú denominador que les pugui reunir en un mateix pensament i en una sola organització és una cosa difícil i que demana la voluntat de tots. Tenim l'esperança, però, que, per l'ascendent que poden tenir els que lluiten a l'interior de Catalunya contra Franco, la seva concepció d'unitat, per tal com al mateix temps és la més completa, pot aconseguir imposar-se.

2. El panorama de la divisió dels catalans a l'interior de casa nostra i en el medi exiliat d'arreu del món es presenta de la següent manera :

A França hi ha constituïda « Solidaritat Catalana », sense les organitzacions obreres i amb una fracció de les dretes catalanes en la seva composició. Accepta el retorn sobre la base de la legalitat estatutària, però manifesta la seva voluntat unionista.

A Londres, entorn de Pi i Sunyer, fou constituït des de darreries del 1940 un « Consell Nacional de Catalunya », donant-li un caràcter institucional a la manera de com varen formar-se a l'exterior els pseudo-governos d'alguns països ocupats per l'Eix. No era, ni és, nascut d'un front d'organitzacions, sino que pretenia representar Catalunya a l'exili com un organisme de govern. Els seus components, i el propi Pi i Sunyer, s'han considerat, al mateix temps, com a militants d'un partit determinat. La posició política del « Consell Nacional de Londres » ha estat obertament independentista, tendint, en les darreres declaracions, a revisar la seva actitud intransigent.

A Amèrica, enllaçades amb el « Consell Nacional de Londres » varen néixer les « Comunitats Catalanes », sense tendència política determinada i com una organització de catalans en tant que catalans. La il·lusió de crear una força orgànica per damunt dels partits, que també va néixer a Catalunya i a França durant els primers anys d'exili, ha fracassat a l'hora que les organitzacions polítiques s'han pogut desenvolupar de nou entorn del seu

propri pensament polític. Així i la insuficiència política del « Consell Nacional de Londres » ha produït la divisió de les forces catalanes en diverses fraccions. Per un costat, els legalistes col·laboren sense personalitat « nacional catalana » a la « Junta Española de Liberación », representant Esquerra Republicana de Catalunya i Acció Catalana. Per altre costat, una ampliació del « Consell Nacional de Londres » ha portat a aquest l'adhesió d'una quantitat de catalans pertanyent a diferents partits i representats a través de personalitats destacades. Solament una fracció important del moviment socialista català (Partit Socialista Català), de nova creació, és adherit col·lectivament al « Consell Nacional de Londres ». Diferents grups del moviment obrer i republicà català es mantenen independents. La nova de la constitució de « Solidaritat Catalana » a França tampoc ha satisfet a ningú per tal com els que podien acceptar-la des d'un punt de vista legalista i que col·laboren a la « Junta Española de Liberación », no estan decidits a trencar amb aquest organisme per a mantenir-se en l'isolament que manté « Solidaritat Catalana » a França. La tonica general dels catalans a Amèrica és d'una gran desorientació política i d'una forta intransigència en el sentit nacional.

A Catalunya, totes aquestes expressions de l'exili hi tenen els seus partidaris. Les divisions interiors de partit i exteriors de política hi són més enverinades que a l'exili. Els compromisos que es contreen per a la formació de fronts i d'aliances són inestables perquè les representacions de cada partit són varies i es desautoritzen mútuament. Darrerament la coalició que sembla reunir les forces més importants és « Aliança de Forces Democràtiques de Catalunya », composta de les forces republicano-obreres. L'Aliança constituïda està estretament lligada a l'« Aliança de Fuerzas Democràtiques Espanoles » i, com a base de coincidència, ha servit la declaració de la « Junta Española de Liberación » de Mèxic. La concepció de relació de forces entorn de la personalitat jurídica i política de Catalunya, que hauria de plantejar virtualment el problema revolucionari de la reforma estructural del país, hi és molt desdibuixada, la qual cosa fa minvar el valor representatiu a l'exterior de les « Aliances » establertes a la Península, per prendre la interpretació de simples fronts comun d'organitzacions de tendència política.

3 Unificar totes aquestes interpretacions en un sol organisme no és possible, per tal com no totes elles tenen el mateix caràcter. El « Consell Nacional de Londres » no és un front d'organitzacions polítiques i sindicals perquè pugui ésser refós ni dintre « Solidaritat Catalana » ni dintre l'« Aliança de Forces Democràtiques Catalanes ». Els seus components apart excepcions, no han deixat d'ésser militants de partits, alguns dels quals integren « Solidaritat Catalana » o l'aliança que s'ha format a Catalunya. La solució a donar al « Consell Nacional de Londres » doncs, pel rol que juga i ha jugat en l'opinió catalana, ha d'ésser el de refundre'l dintre una forma institucional dependent del President de la Generalitat. El Consell Assessor, fent-li prendre el caràcter d'una amplia Assemblea Consultativa, podria servir a tal efecte i reunir en el seu si, com un organisme de con-

sulta del President de la Generalitat, no solament algunes personalitats escollides nascudes de la gestió del « Consell Nacional de Londres », sino també les d'altres llocs d'exili, els restes dels membres que formaven el vell Parlament i les personalitats creades i que es crearan en el camp obrer i republicà, en la lluita interior de resistència a Catalunya. Es valoritzaria d'aquesta manera la gestió del President de la Generalitat i donaria el to que cal a la « Institució creada a l'exili pel President amb el nom de Consell Assessor, que altrament quedarà divorciada de la resta de catalans, i per a representar simplement una part dels catalans a França ».

La base d'entesa de les organitzacions serà aleshores més fàcil i com que creiem que està en l'ànim de tothom d'acceptar la definició d'un Bloc Català que reuneixi totes les forces polítiques i sindicals sense excepció, prenent ben evidentment el caràcter representatiu de Catalunya.

La retinència a integrar-hi les forces obreres i en resistir-se a un Pacte Peninsular, que la necessitat històrica demana, i l'haver deixat forces importants excloses o almenys no integrades desseguida, ha fet que « Solidaritat Catalana » deixés la porta oberta a qualsevol altre concepció de front comú.

« Solidaritat Catalana » no ha comprès que no es pot deixar forces tan importants com les sindicals en espera de les decisions que vulgui prendre en relació a aliances. No s'ha produït altra cosa, amb això, sino dividir als partits entre els que propugnen « Solidaritat » i els que propugnen l'« Aliança de Forces Democràtiques ».

4. El Moviment Socialista de Catalunya proposa facilitar l'entesa de tots els catalans sobre les bases següents :

a) Reconeixement del President de la Generalitat Senyor Irla com a única força representativa legal que ens resta.

b) Refosa institucional del « Consell Nacional de Londres » dintre una interpretació d'Assemblea Consultativa que es doni al Consell Assessor del President de la Generalitat.

c) Refosa de « Solidaritat Catalana » i de l'« Aliança de F. D. de Catalunya » en un bloc català únic; que inclogui totes les organitzacions obreres i republicanes sense exclusió de ningú i amb el nom i formes orgàniques que millor expressin la personalitat política de Catalunya.

d) Pacte Peninsular indispensable entre aquest Bloc català, Bloc base i la « Junta Española de Liberación ».

Pel Consell de Coordinació
El Secretariat,
Joan ALEU, Josep COLL.

O bé els vells partits i organitzacions i els seus habituals dirigents es fan càrrec de la responsabilitat que tenen, en el moment en que Europa dona per acabada la guerra oblidant que nosaltres, que forem les primeres víctimes, encara no hem alliberat el nostre país, o les masses els abandonaran per a seguir nous camins de més abnegació i de més responsabilitat

L'ORGANITZACIO DE LA MEDICINA SOCIAL A CATALUNYA

Les Assistentes Socials

pel Dr. Jaume SAURET

La societat en el seu moviment evolutiu ens planteja un seguit de problemes, en forma de conflictes entre el que son les possibilitats reals i les possibilitats estructurals del moment. Possibilitats estructurals que, a partir de l'instant que la seva estructura economica topa amb les possibilitats tècniques, tendeixen a frenar les institucions que les possibilitats reals voldrien imposar, en forma de roves estructures, per tal de poder desenvolupar totes aquelles realitzacions que la tècnica li permetria. I és que les possibilitats estructurals no evolucionen ni al mateix temps, ni en la mateixa direcció que les possibilitats reals. Diem reals perquè la societat en plantejar el problema, al mateix temps, ens presenta totes les dades per solucionar-lo.

Aquestes consideracions, d'ordre general, haurien de guiar l'estudi de tots aquells problemes que plantejarà l'organització econòmic-social de Catalunya, una vegada enderrocat el feixisme espanyol.

Reorganitzar no ha de vol dir retorn a un estat de coses que l'experiència ens ha demostrat insuficient. Els nostres desitjos van molt més enllà. Tots sabem que la caiguda de Franco i de la Falange ens situarà ens unes condicions d'organització i d'aspiracions que abans no podiem ni somniar.

Les velles fórmules han fracassat o han donat tot el seu suc i s'han mostrat insuficients. Ha arribat el moment de pensar a crear-ne d'altres. Entre els nombrosos problemes a tractar n'hi ha un que, si bé no és el primer en importància, condicionat com és per altres, no per això deixa d'ésser capital i l'organització de la medicina i dins d'aquesta del cos d'assistentes socials.

ARREU del món la Medicina, tècnicament, es mostra més avançada que la seva organització. A Catalunya aquesta diferència és molt més palesa. El nostre retard és sobretot evident en allò que fa referència als organismes auxiliars de la medicina i a les seves bases econòmiques. Ni la medicina individual ni la medicina social no estaven a l'altura de les necessitats.

La medicina de l'individu que no té en compte el medi físic-social ha estat depassada. L'època romàntica de l'individualisme a ultrança és ben lluny. L'individu és un ésser incomplet, i el seu estudi com a tal és una abstracció. La persona, a més dels seus músculs i dels seus ossos, del seu fetge i del seu cervell, és un ésser que viu en societat, que s'ha elevat en una família; que treballa en una fàbrica, al camp; que és mariner o soldat o burocrata; que practica o no els esports; que va al cine o a l'església; que treballa de nit o que no treballa; que davant un esdeveniment té una conducta diferent de la del seu veí... Condicions totes que influeixen en la seva manera d'ésser i que tenen llur importància en la manera de reaccionar enfront de l'agent morbos.

Hi ha una fase de la medicina que, podríem

dir, va del malalt o de la societat a la medicina. En aquesta fase el malalt ha de saber i ha de tenir a la seva disposició tots els elements tècnics de què disposa la ciència per a restablir el seu equilibri físic i moral. Una altra fase és aquella que de la medicina va al malalt o a la societat. El metge ha de posseir els elements necessaris per assegurar que les seves prescripcions seran executades, i abans de fer les prescripcions podrà informar, en cas necessari, de les condicions de vida, de treball, familiars, etc. del seu pacient. Per això es fa necessari un tercer element, entre el metge i el pacient. Aquest tercer element en nombre de circumstàncies, és el cos d'Assistentes Socials: organisme imprescindible per a fer una medicina socialment i tècnicament justa i eficaç. Aquest problema, entre molts altres, ha estat una de les preocupacions de la Conferència de l'Associació de Metges Catalans emigrats a França, que tingué lloc a Montpeller els dies 16 i 17 de desembre del 1944, i que en el principi XII acordà: « Una Medicina social tindrà necessitat d'una gran quantitat d'Infermeres i d'Assistentes Socials de formació professional acurada. La formació de base ha d'ésser donada per la Facultat. L'especialització posterior pot ésser assegurada per organismes especials »

NOSALTRES ens em fet un deure de donar a conèixer als obrers de Catalunya aquest problema, social en la seva essència ja que és a ells a qui interessa més directament, car la seva naixença mateixa està directament lligada a l'existència del proletariat.

A part de les nocions de dret (la societat s'ha de preocupar de la salut física i moral de tots els seus ciutadans) i de caritat més o menys confessional, l'origen immediat de les Assistentes Socials el trobem a la consultació externa (gairebé composta exclusivament d'obrers) del Dr R. Cabot a Boston (EE UU.) el 1903. El Dr. Cabot davant la impossibilitat d'establir un diagnòstic precís, sense la prèvia coneixença de l'home total, i també davant les gairebé insuperables dificultats de fer seguir als seus pacients un tractament ambulatori, senti la necessitat d'un assistent social que faria les visites a domicili amb una doble finalitat: investigar la situació econòmica, social, familiar, de treball, etc. dels seus malalts, fer seguir i ensenyar pràcticament el tractament ordenat. Ràpidament aquesta idea va prendre cos i es crearen escoles d'Assistentes Socials. El moviment s'extengué arreu del món. A França el trobem per la primera vegada, el 1914, en el servei del Dr. Marfan a l'Hospital dels infants malalts. A Espanya no existia res de semblant, si no son alguns organismes de caritat pública o de caràcter confessional, insuficients i sempre irresponsables.

Si de tot el que hem dit s'en desprèn que l'A.S. ha de contribuir a fer la tasca del metge més fàcil; més extensa i més eficaç en el dia-

gnòstic, en el tractament i en els problemes d'higiene, el seu paper no es limita pas al ram mèdic, com ho proven les següents definicions: « El Servei Social és l'utilització dels mitjans preventius i curatius de lluita contra un cert nombre de mals socials; aquests mitjans de lluita son l'armament social « d'un país » (Mlle Captal). « El Servei Social és tot esforç que tendeix a prevenir i a combatre les deficiències anormals físiques, intel·lectuals o morals de l'home i a adaptar l'home al seu medi i la societat a l'individu » (Mlle d'Arrast). L'A.S. compleix, doncs, nombre de funcions socials. Entre les moltes n'indiquem unes pel seu nom i, per no fer nos massa extensos, n'exposarem algunes sumàriament: Puericultura, hospitalària, fàbriques, mines, etc., escolar, infància en perill moral, segurs socials, policia (policia de costums, lluita contra la prostitució, etc.) higiene, higiene mental, lluita anti-tuberculosa, antivenèrea, assistenta familiar de sector, rural, etc.

Servei d'Infància en perill moral: La seva finalitat és d'ajudar els tribunals d'infants i d'adolescents, proporcionant totes les dades per una coneixença exacta del cas des del punt de mira social, familiar, educatiu, mèdic de tots aquells infants que hi han estat assenyalats (delinqüència mals costums, víctimes d'un ambient familiar pernicios, etc.) L'A.S. vetllarà a l'execució de les decisions preses i servirà d'enllaç entre el magistrat i l'infant o la seva família, i entre l'infant i les institucions públiques que han d'ocupar-se d'ells.

A.S. de fàbrica: Vetllar sobre l'higiene sanitària dels locals. Despistatge de les malalties professionals i infeccioses. Prevenció dels accidents de treball. Protecció de la futura mare i de la mare, organitzant les guarderies d'infants, relacions amb les gotes de llet i amb altres serveis de protecció de la mare i de l'infant. Organització de colònies de vacances. Col·laboració amb els serveis d'orientació professional d'exàmen medical. Suggestions a fer sobre el millorament de les condicions de treball. Relacions amb les caixes de segurs socials per les indemnitats de malaltia, accident de treball, etc.

A.S. de policia: Vigilància i protecció dels infants al carrer (infants difícils, mendicants, etc.). Vigilància de la higiene i de la moralitat públiques (periòdics i llibres pornogràfics, etc.). Vigilància i lluita contra la prostitució, macarronatge, etc.

I així podríem posar nombre d'altres exemples en ajut de la necessitat social d'una tal institució. El problema és urgent al moment de consolidar les institucions a casa nostra, o de crear-ne hem de tenir en compte el treball realitzat pel feixisme. Tornar enrera seria un acte injust per Catalunya. La nostra preocupació ha d'ésser d'anar més enllà amb la instauració d'un organisme ampli i veritablement eficaç d'Assistència Social. Els treballadors han de fer-se seu aquest programa d'una Medicina tècnicament i socialment justa al servei de tota la nació.

SALUDEM els exercits victoriosos de la U.R.S.S., dels EE. UU., d'Anglaterra, França i de les demés Nacions Unides, per la desfeta decisiva que han infligit a l'Alemanya nazi.

Els exiliats catalans a França

Organitzada pel Casal de Catalunya de Perpinyà, tingué lloc, dimecres darrer, una manifestació d'homenatge als caiguts en la lluita contra el feixisme

Aquest acte fou molt reeixit pel nombre crescut d'exiliats catalans que hi prengueren part. Es feren discursos al·legòrics a l'acte i, a la fi, fou adreçat al General de Gaulle, President del Govern de la República Francesa, i als representants a França dels Governos de la U.R.S.S., dels EE. UU. i d'Anglaterra, el següent telegrama :

« Les Catalans exilés s'associent avec émotion à la victoire de vos vaillantes armées qui doit consacrer la liberté en Europe. Ils expriment l'espoir que cette victoire apportera aussi la liberté aux peuples hispaniques, premières victimes de l'agression fasciste. C'est seulement par l'élimination du dernier régime totalitaire qu'il sera possible, après la victoire finale, de jeter les bases d'une paix prospère et féconde, de sorte que tant de sacrifices héroïques consentis n'aient pas été inutiles. »

La interpretació socialista del Catalanisme

(Ve de la pàgina 3)

I bé, jo m'atreveixo a fer una afirmació que, segurament, aixecarà molta polsaguera. Es un mite allo de que el Socialisme a Catalunya no té arrels pel caràcter individualista dels catalans. Perquè aquest famós individualisme també és un mite. Els que no coneixen el veritable caràcter català, tot i vantant-se de coneixe'l molt bé, confonen llastinosament l'individualisme amb l'esperit de catalanitat i d'indpendència que caracteritza els fills de Catalunya.

Es que hauria estat possible el formidable creixament de la C.N.T. i de l'Esquerra Republicana de Catalunya, si els treballadors catalans fossin individualistes?

La C.N.T. arrossega la majoria dels treballadors de casa nostra pel seu esperit francament federalista, que tan s'adiu amb el nostre caràcter i, a més, perquè és una organització fundada i fomentada a Catalunya.

Si les nostres masses obreres han estat fins fa poc apartades del Catalanisme, ha estat, senzillament, perquè, aquest, fou durant molts anys un moviment de dreta, per una part, i de literatura joc-floralasca, per una altra. Però quan uns homes decidits s'atancaren al poble i li parlaren en el seu propi llenguatge, una gran part dels obrers catalans s'incorporaren al moviment catalanista.

Segons ens comuniquen els dirigents de la Unió de Rabassaires, el dia 10 del proper mes de Juny tindrà lloc a Perpinyà una reunió general d'aquesta organització.

En el proxím número d'« Endavant » donarem detalls més amplis de la mateixa.

Ara bé : El republicanisme petit-burgès catalanista ja ha acomplert la seva missió històrica i aviat les masses l'abandonaran. Si el Socialisme es vol atreure una gran part d'aquestes masses, ha d'esdevenir un moviment essencialment catalanista, la qual cosa no s'aparta gens dels principis del marxisme, el qual, per altra part, crec, ha arribat l'hora de sotmetre'l a una revisió adaptada als nous temps.

Però ha d'ésser un moviment socialista i catalanista ben bé nostre, sense influències exòtiques mes o menys orientalistes, amb viratges, reviratges i recontra viratges.

I, ara, potser direu que no he tractat l'interpretació socialista del Catalanisme. Segurament, -però, almenys, he plantejat diversos aspectes de la qüestió, per tal que altres companys, més capacitats, els tractin ampliamment.

« Accio Cooperatista Catalana »

Es comunica a tots els inscrits a *Accio Cooperatista Catalana*, que la data de celebració de la seva *Primera Conferència* ha quedat definitivament fixada pels dies 2 i 3 de Juny.

Tots els cooperadors que a Catalunya militaven en les cooperatives de consum, producció i treball, o agrícoles, i tots aquells que s'interessen pels problemes cooperatius i no han donat encara la seva adhesió, poden fer-ho fins el dia 26 de maig adreçant-se a « *Accio Cooperatista Catalana* », 1 boulevard d'Arcole a Toulouse, Haute-Garonne.

La Comissió Organitzadora

Resolució sobre política general

(Ve de la pàgina 4)

Ans que les forces espanyoles estiguin totalment identificades, és fora de temps i en detriment dels interessos generals dels tres països, ja que ells tampoc poden dir que representin la totalitat de les forces obreres i republicanes respectives. Ja hem dit que el problema de la unitat no ha d'ésser considerat com una suma de partits sino l'unitat d'acció de les formes representatives a través de les quals s'hi manifesten les forces polítiques del país. Es unint-se precisament que es forjarà d'una manera inevitable l'integració dels que puguin haver-ne quedat absents.

7. Perquè els destins de la Península es troben en joc, el Moviment Socialista de Catalunya creu que s'ha d'accentuar el to de responsabilitat de l'acció contra el franquisme i sortir al pas de tot intent de restauració monàrquica, que la discòrdia republicana pot valorar i que podria ésser presentada com una solució de continuïtat a l'actual règim. Cal exaltar el valor representatiu de les forces polítiques i jurídiques de la República, d'una manera coherent i responsable, que permeti influir l'interès electiu de les Nacions Unides i de cada una de les grans potències democràtiques en particular.

Proposem doncs :

a) *Un reagrupament polític representatiu de les característiques constitucionals peninsulars* : Establiment d'un Pacte Peninsular que reuneixi els dos Blocs nacionals (Solidaritat Catalana i Bloc Basc, i la « Junta Espanola de Liberación » en representació de les forces obreres i republicanes espanyoles.

b) *Una alta representació jurídica* : Constitució d'un organisme inter-institucional amb el President de la República Espanyola, el President de la Generalitat de Catalunya i el President del Govern Basc, que garantirà la responsabilitat del conjunt institucional.

8. Nosaltres creiem que una de les condicions indispensables per a fer interessar a la solució republicana, és que el reagrupament de Pacte Peninsular i la forma de representació inter-institucional, defineixin exactament i es responsabilitzin sobre una política exterior que seguirà la República restaurada. Si es vol continuar presentant la restauració del règim republicà solament com un deure sentimental del món democràtic envers nosaltres, riscarà d'ésser desconsiderada.

pel Consell de Coordinació
El Secretariat
Joan ALBU - Josep COLL

PRIMER DE MAIG⁽¹⁾

per Ambrosi CARRION

LA guerra a Europa toca a la seva fi; L'espantos carnatge on han perdut la vida milions d'homes de gairebé totes les nacions, s'haurà acabat o estarà proper a la fi, tal vegada abans que el rellotge senyali el començament d'aquest primer de Maig de l'any que alguns plens d'euforia, nomenaran l'any de la victòria. Certament que anihilats el nazisme i el feixisme, el món haurà donat un gran pas, obtingut un gran triomf sobre les forces negres i reaccionàries que volien esclavitzar-lo; però per a arribar al definitiu que acabi d'una vegada i per sempre amb les lluites sagnants que desfan la humanitat, sent-li fer brusques i perilloses reculades en el camí del seu alliberament, encara manca molt de camí a córrer. I el mal espantos, és que els homes fins ara, no han trobat altre mitjà per obrir-lo que la sang.

Es per això que en aquest Primer de Maig de l'any en curs, tots els nostres pensaments son pel nombre de tots aquells morts, homes en el ple de la vida, joves, criatures i vells, la immensa majoria treballadors, que la l'uita terrible ha fet desaparèixer per a sempre. Acabada la guerra, el treball, l'únic mitjà efectiu de redempció i de progrés tornarà a reprendre en condicions tal vegada una mica millors que les d'abans pels estaments treballadors; mentre que per altres serà el càstig de les faltes cometes pels pobles llurs, entregats estupidament a la política totalitària. S'establirà una pau material que desitgem inacabable, però la pau dels esperits, la única que ha de posar d'acord tots els homes, malhauradament no serà assolida. Un símptoma aclaparador ens ho demostra. A la fi de la guerra del 1914 al 1918, en el moment de l'armistici, hi havia una euforia col·lectiva, extraordinària. La proclamació d'aquest, fou acollida amb una joia delirant. Però avui que el desastre de vides, de béns i de treball perdut és incomparablement més gran, la gent l'espera, però, trista i reconcentrada. I en el fons és perquè té consciència, és perquè sent o tem que aquesta pau no sigui altra cosa que una treva més o menys llarga; és perquè si bé l'arma ha deixat d'enfonsar-se en la ferida, el dolor persisteix junt amb la por que abans no es tanqui, sigui renovellada.

Es que la persistència, la consciència del sofriment, serà prou per a capacitar tots els pobles perquè cerquin la fórmula d'acabar per sempre amb les guerres destruint el capitalisme? Es que els treballadors de tot el món faran finalment per instint de conservació, aquella unitat tan predicada, però fins ara inassolible, que els lliuri de la mort a què han estat damnats fins avui? Es que arribarà l'hora, que el primer de maig, diada, en realitat, de protesta, contra totes les injustícies socials es converteixi en la gran festa universal de la Pau i del Treball?

Aquesta diada, jorn de commemoració pels màrtirs de Xicago, i de protesta contra el règim capitalista, no l'hem vista mai celebrar jotosament. Recordem els Primers de Maig a Barcelona en el temps de la Monarquia i de la República. Els primers eren senyalats per la presa militar de la Ciutat. La Plaça de Catalunya amb canons amenaçant totes les avingudes que hi porten, els escamots de guardia civils i de soldats, amb l'arma a punt, patrullant pels carrers que més d'una vegada tacà la sang. En els segons, la vida de la ciutat paralitzada, els obrers restant a casa seva o escampant-se per les afores, però enlloc veïu cap senyal

(1) No havent pogut donar cabuda a aquest treball en el número darrer d'Endavant, per haver-nos pervingut quan el setmanari estava en premsa, el publiquem avui creguts que segueix guardant la seva actualitat i interès.

de joia col·lectiva. Les diades eran caracteritzades per una violència o per la tristor. Aquella Festa del Treball que tots somniem com la més gran que poden fer els homes, encara no l'hem cel·brada i anem a saber quan podrà celebrar-se. Nosaltres esperem el jorn, tal vegada proper, tal vegada encara llunyà que **TOTS ELS TREBALLADORS DE TOT EL MON** alliberats de tots els jous, mestres de llurs destins, facin vibrar l'aire del primer jorn de Maig amb el crit delirant de la gran victòria.

Però en el d'ara que potser marca la fi de la guerra, recollim-nos en nosaltres mateixos tinguem un pensament per a tots els caiguts en la lluita qua ells no han provocat, pensem en els pobles mutilats, on només resten generacions de vells i de criatures. Pensem i exigim el càstig inexorable que ha de caure damunt els culpables del cataclisme i meditem, sabretot, en la nostra responsabilitat davant l'avenir, amb el deure que tenim de preparar una vida justa i lliure, per a les generacions que vindran a succeir-nos. Que la terrible lliça no es desaprofiti. I els treballadors de Catalunya, els treballadors d'Espanya, que han estat els primers en rebre-la, la recullin i en aquesta hora que potser determini el destí de la Península, sapiguen per damunt d'interessos de partit, realitzar aquella cohesió, aquella unitat imprescindible: la d'ells la única que és la certa i què farà que siguin escoltats i respectats. Que acabi l'ésser emportats per tants de vents bufant d'una banda i altra, jugant amb ells. Que siguin la ventada poderosa que ho escombri tot. I en la terra neta, conquerida a la fi, junts amb tots els treballadors del món, festegin el Primer de Maig com la Festa del Treball, de la Veritat i de la Justícia.

Administració

Preguem a tots els companys que, per tal de regularitzar la marxa del nostre Butlletí, vulguin enviar-nos el més aviat possible la liquidació dels números rebuts.

Així mateix preguem als nostres amics que no han rebut encara el número 3 d'« Endavant » de voler fer-nos-ho saber, car ens ha estat retornat algun paquet i no podem reexpedir-lo per haver-se esborrat l'adreça.

Tota la correspondència i girs a nom de Joan ALEU, 40, Place de Verdun, Castelnau-d'Aud, (Aude).

Els socialistes catalans presoners i deportats polítics a Alemanya

Tenim noves per les quals ens assabentem del retorn incessant dels militants socialistes catalans: Josep COMABELLA, Josep RODES, Amadeu PONS, el Dr. Josep CAPELLA, i ZAYUELAS, ex-internats del camp de Dachau.

Hem fet gestions per tal de saber noves dels camarades fets presoners en el curs de la campanya 1939-40. Preguem a tots els companys del M.S. de C. que vulguin fer gestions per a localitzar familiars o camarades seus internats a Alemanya, que vulguin adreçar-se al Secretariat del M.S. de C.

No sabem encara el parador d'altres deportats polítics catalans per a localitzar els quals hem fet gestions, entre ells: Josep BURIA, Joan FARRE Josep VILAR, Rafael CASANOVAS, Antoni PERENYA, Ignasi IGLESIAS, TARAFÀ (fill), Ramon GUASCH (Picola), Angel ALVAREZ, Antoni SENTIS i Ramon CAPELLADES.